

AKATALPA

Eylül 2007 - Sayı 93

Aylık Edebiyat Dergisi

ISSN 1305 - 7685

BİR ZAMANLAR DÜNYADA

Tahir ABACI

Ramis DARA

Akatalpa, hiçbir şeyin, böyle olunca biraz her şeyin adıdır. Bundan birkaç yüzyıl önce Türkiye’de bir grup edebiyat şiiir heveslisinin çabalarıyla ortaya çıkmıştır. Destek verenlerin kimileri *Akatalpa* varlığını sürdürürken dünyadan ayrılmış, bunun yanında o uzun süre altı kişinin tek bir ruh, tek bir beden gibi temsil edildiği bir mekân ve zaman kimliği kazanarak, varlık yolunu sürdürmüş, küçük, hoş bir yolculuk yerine geçmiştir.

Gerçi Anadolu şehirlerinde, kasaba ve bazı köylerinde Latin Amerika’dan kopup gelmiş katalpa adında iri yapraklı güzeller güzeli bir ağaççık vardır; ama *Akatalpa*’nın bu ağaççıkla ilişkisi diğer ağaç, bina, meydan, bulvar, sokak ve insanlarla ilişkisinden pek de fazla değildir.

Akatalpa’nın vücut bulduğu şehirde o yıllarda Tahtakale adında güzeller güzeli bir de semt vardır. (İnsanlar “kalenin altı” anlamında *Taht’el kale* diyeceklerken, içleri Arapçaya gitmediği için böyle deyivermişler!) Bizim heveslilerden biri bir gün burada ata binmiş dimdik duran bir dağ köylüsü görünce şaşırılmış; “Aaa, at!” deyivermiş; o güne değin böyle bir şaşkınlığa hiç tanık olmayan, rakamlar dünyasından gelen bir şiiirci bu şaşkınlığa bir gül ha gül tutturmuş ki o kadar olur.

A’lı ağacın, *Akatalpa*’nın arka planında böyle bir hikâyeye de yer aldı mıydı, bunu kimse bilmedi, bilemedi tabii, ama önemli de değildi.

Aman, üstünüze afiyet gündeşlerim!

Dünyanın insanları, atalarımız demeye dilim varmıyor, bir zamanlar gördüğünüz gibi pek bir garipti. Atalarının, yelek ceplerinde köstekli saatler taşıdıkları gibi, içlerinde ipe sapa gelmez duyarlıklar taşırlar, bir de kendilerini ‘bulunmaz Bursa kumaşı’ sanırlardı.

Üstümüze iyilik sağlık gündeşlerim, aman, üstümüze iyilik sağlık!

YÜZ KÜÇÜK ŞİİR’DEN

GÜN BİLDİRİSİ

Komşum Hegelci, avcunda gibi evren
Uğultudan heykeller yapıp satıyor
Cüzam olursa kesin iyileşir

Bakkal nice bir Nietzsche
Umurumda değil paraleldeki cadde
Gözetleme kulesi gibi dükkân
Yaklaşan da yaklaşmayan da bir

Pek bir güzel anlaşıyor ikisi
Güneşte çalışıp ay ışığında örselenenler hakkında

YANDAKİ GECE

Yandaki geceye geçmezsek
Öylece kalacak önsöz
Başkaları duymasın diye evirdikçe
Dil ağzımızda tuzlanacak

Öğütmüş su değirmenleri ayı
Zalimin kursağına oturmuş o kelime
Bildiri dağıtıyor iklim işçileri
Hizaya geliyor parmaklıklar

Göl mahzun ovalarda olanlardan
Kayrak gece hileye eğilimli
Alinteri sıktı yumruğunu
Yandaki geceye geçelim hemen

Tahir Abacı, Ömer Aksay, Yılmaz Arslan, Süreyya Barutçu, Veysel Çolak, Ramis Dara, Soner Demirbaş, M. Mahzun Doğan, Gültekin Emre, Hilmi Haşal, İlker İşgören, Cihan Oğuz, Osman Serhat, Serdar Ünver.

SÖZCÜK KULLANIMI AÇISINDAN 'MAHVEDİCİ MELEK'

Yılmaz ARSLAN

2003 yılında Orhon Murat Arıburnu Şiir Ödülü'nü aldıktan bir yıl sonra, gelen dosyalar arasından en çok ilgimi çekenlerden biriydi; *Mahvedici Melek...* Bunun nedeni, şiirlerin dilinin, sembol, imge, isim, sıfat yükleriyle yüklenmiş dizelerinin "sıkı" olması yanında, şaşırtıcı bir biçimde "akıcı"lık arz etmesiydi... Anlamak için sözlük, internet kullanmak zorunda olduğunuz sözcüklerin varlık ve çokluğuna rağmen, şiir belleğinizden "akışkan cıva" gibi akıyordu. Neden cıva? Ağırlığı, inanılmaz derecede hafızanıza çöküyor da, o yüzden... Olumsuz mu bu ifadeler? Hayır! Anlatmaya çalıştığım şey, yukarıda da vurguladığım gibi, hiç de basit olmayan, okura büyük vazifeler yükleyen, "sıkı metinler" olmasından, kitaptaki "yekpare"ye hizmet eden şiirlerin... Yekpare, çünkü; kitaptaki 1. bölüm olan Modern Beyrut Masalı'ndaki 21 şiir, 2. bölüm olan Saatler / Geyikler'deki (Lale Müldür'un YKY'den çıkmış şiir kitabının adı aynı zamanda) 40 şiirle bütünleştirilmiş... Dil yoluyla yapılmış bu... 2. bölümde düz anlatıma yakın şiirlerin çokluğuna rağmen, zaman zaman şiirde biçim / başkalarının biçimini tercihiyle; Hüseyin Ferhad şiirine yaklaşan (17. şiirdeki Bağdat / Hayat – hasat - anlat) iç ve dış kafiyeleriyle; zaman zaman Murathan Mungan'ın *Metal* kitabındaki tercih ettiği kelime kullanımı ve dize örüntüsüyle (1. bölüm, 13. şiir) Türk Şiir ırmağına da ne denli yakın olduğunu açık ederek gerçellenmiş bu.

Hüseyin Köse'nin tercih ettiği sözcükler, okuru gerçekten zorluyor ya da daha yumuşak bir demeye ona araştırma görevi veriyor: sursat (Osmanlı'da reyanın askerlere yiyecek temin etme zorunluluğu; 'o sursat sıkıntılardan oluşan düğüm'); iris germenica (bunun anlamını şiirde kendisi vermiş, süsen; 'iris germenica: Bir süsen'); mezamir (zebur sureleri, 'bir demet mezamirle'); Bergamide ('bergamut esansı, Bergamide. Juniperus.com', bu bilgiyi edinmeniz için sizi, Juniperus.com'a yönlendiriyor şair); ametist (mor renkli, değerli bir süs taşı, 'Bir ametist yulgnlığı'); tendürüst (dinç, sağlam, 'tendürüst yangınlardır ölüm'); mersin, çalçene, agnostik (bilinmezlik felsefesi, 'agnostik bir gecede'); memento mori? (Latince deyiş, ölümlü olduğunu hatırla, soru işareti koyarak hatırlıyor musun, hatırladın mı anlamlarına); şopar (çingene, köpek vs., 'İssizliğin büyük şopar insanları'); zingarella (Enrico Macias'ın klasikleşen şarkısı, 'Zingarella: Bir Melek! Ve onun ışıktan halkası.');

zühul (Osmanlıca hukuk terimi, yanılmak, aldanıp hata yapmak, 'Zingarella: Kopkoyu zühullerle atılmış bir iblis çelmesi'); eyyamcı (günoğlu, gününü gün eden, snop, 'Eyyamcı, kuzguni bir sabahla yerde.');

kadraj (fotoğrafçının, çekilecek nesnelere ve çekim alanını belirlemesi, 'Zenci bir adamla, yaşlı beyaz bir kadın var hep genişleyen kadrajda.');

anteroprod amnezia (bu kelimeyi yanlış kullanıyor Hüseyin, doğrusu anterograde amnezia, beyinde oluşan hasardan sonraki eylemleri hatırlayamamak, 'Anteroprod amnezia. Geleceğe dönük belleğin yitirilişi.');

lake (bunu şiirde lake ördek, lake gömlek olarak kullanıyor şair, lake bir mobilyacılık terimi olsa da İngilizce'deki göl anlamına yönelmiş okurunu, 'Siz

hiç lake bir ördek gördünüz mü?', ikinci kullanımı ise lake mobilya rengine gönderme yapar gibi, 'Siz hiç lake gömlek giydiniz mi?' dedi Adel;); tenevvür (eskimiş, aydınlanma (?), 'ödünc şiirlerde şaraba doymuş tenevvürler'); fecir (tan vakti, "'Dolanmış" dedi boynuma fecirlerin'); müstafi (istifa etme veya etmiş sayılma, 'Ey cümle erinçlerden müstafi'); erinç (mutluluk); Kral Übü (Gerçeküstüçülüğün ya da Absürd Tiyatro'nun öncüsü Alfred Jarry'nin yazdığı *Kral Übü* (Ubu Roi) adlı eser, 'Ve kimse kimsede kalmış mıdır kral Übü?'); çavela (balıkçıların, içine tutulan balıkları atıkları sepet, 'zaten nicedir kayıp zamanın çavelası'); sahavet (cimriliğin karşıtı, eli açık olma, cömertlik, 'sahavet göklere karşılık hep telden bir kafesi özle'); liberten (serbest, 'Sana liberten yastıklarda yeşeren/ Müntehir düşler kalacak geriye/ ilk hatıradan...'); nevalji (sinir ağrısı, 'Son bir haykırış olsun bu nevalji ömre'); detant (yumuşama, 'Ağızlarında koyulaşmış detant kıvamına varmış bir replik.');

uzlet (süresiz inzivaya çekiliş, 'şefkatli bir adamdır uzletle uzletle dindiren gün'); çal (kılıç darbesi, 'Mor denklemler odalarda çal bakışlı Minerva'); Minerva (Mitolojik bir kahraman); tripot (kamera, 'Ve yıldızlı mineden bir tripot kur kendine'); mahut (adı geçen, malum, mimli, bilinen. 'odayı mahut bir sızıya çivileyerek')...

Bu kelimeler dışında başka kelimeler de çıkartılabilir şiirden. Ancak, italik olarak belirttiğim dizelerdeki bağlamı ve sözcükler arasındaki anlamsal ve sözsansal bağdaştırmaları, okur görsün diye parantez içinde gösteriyorum. "Ve" bağlacı ile, "ey" nidası, genellikle şiir dizelerinin başına alınarak, ortaya yöneltilecek bir ritmi de "öncellemiş" oluyor Köse. Hüseyin Köse'nin poetikasının işlevi vasıtalarından ve vasıflarından birisi, bu sözel, anlamsal, mantıksal bağdaştırma yoluyla imge (görsel imaj) yaratma edimi. Öteki ise fotoğrafçılıktan sinemaya (Kitabın adı, Louis Bunuel'in bir filminin adı), tiyatrodan müziğe, sanat tarihinden mitolojiye, teolojik - mistik kaynaklardan gerçel yaşam öğelerine akan bir sinematografi var *Mahvedici Melek* kitabının şiirlerinde. Kelime seçimini, akademisyenliği etkileyip zenginleştiriyor, bunu anlıyoruz elbette. Alt ve üst okumaları, yazınsallığını zenginleştiriyor. Savruk kullanım yok, haşiv yok, kelime iktisadı olmasa bile! Eline geçirdiği her kelimeyi, rahatlıkla şiir malzemesi olarak kullanabiliyor.

Şiirlerin tamamını alıntılarla mümkün değil, çünkü kitaptaki bütün 'tikel'ler, 'nehir bir şiir'e akıyor. Biçim / biçem, söylemin el verdiği rahatlık ve akışkanlıkta. Kilise müziği eşliğinde, kutsal söylenler canlanıyor hafızamızda. Şehrayin fişekleri pathyor bellekte... Artlama bir dizem yapısı hakim şiire genel olarak, modernist - postmodernist söyleme uyumlu olarak. Bir de Türkçe'nin gidimli (söylemsel) yapısını, keskin ve kesinliğini belirginleştiren, katı dilli yapan "fiil ekleri"nden (-dir, -miş vs.) kaçınması, dizeleri edat, sıfat ve isim-fiillerle bitirmesi dikkat çekiyor.

Kitaptan bir alıntıyla yazıyı sonlamak en iyisi:

"Bu vakitsiz sevinçler ki beyrut' ların kıyısız gülleri.
İç ve dış koşullar'ın birleştiği bir vakitte yazıldı
her satırı acının.

Ve bakımsız ve unufak gecelerin
kalbinden oyulup çıkarılarak,
yaralı bir ışıgım ucuna eklenmiş
sözcükler kullanıldı..."

TEMAŞA

İçimde hiçbir boşluk yok
Ölüme yürüyen ağır hasta kadar tenhayım
İpi göğüslemek için azraille tokalaşmak şartmış
Bir de hatır senedi imzalamak Allah'la

İkinci perdesi olmayan tuluatmış hayat
Ne kadar ekmek o kadar köfte
H'leri yutup yutup ekleyen Trakyalı kadar safiyane
Küfür mü, iltifat mı biriken tükürükler?

Delinin zoruydu belki her gece yanılığarı alt alta toplamak
Yenilgilerden yeni yıkımlara fal açmak
Unutmak külliyen unutmak aşkları
Hiç yakınmamak

Bir kalemde üstü çizilen define taslaklarıyla hurra hürriyet
Birikmiş milli piyangolar, bakılmamış sayısal kuponları
Yerin yedi kat altına gömülü bir hazineydi kalbimiz
Kim bilir hangi kâşifin keyfine keder

Bir oh dedik mi hayatta? Hayır
Boğazımıza yapışan ejderhanın alevi yalazladı
kulak arkasında ne kaldıysa

Tutku mu? Unuttuk gitti izini
Aşk? Bir taş plak kadar eskiydi

En çok ne dokunuyor ah bilseniz
Öyle bir kasırganın ortasında kalmışsınız ki
Bizi bize anlatacak tek bir kul yok ayakta

Ben, biz, gecikmiş evliya takımı
Filmi geriye sarmaya takatimiz var mı? Yok
Herkesin dört nala puşluğa koştuğu yarışta
Tökezlenme dalında dünya birincisiyiz

İlker İŞGÖREN**ŞİFRE**

Bana yok bir şey söyleme
düşlerim karışıyor dudakların dokununca

birkaç hıçkırığım var boğazımda düğümlenirken ölü

herkes kadar suskunum
konuştuğum birkaç acı, saçlarımı tarayınca huzurlu

yüzüne baktım, gördüm oradaki tüm çıkışları
o yokuşlar ki benden inemeyen
şimdi usulca sök bu geceyi
yeniden dikersin sevişerek yastığına

yağmurlar terk edeli yeni oldu
ıslanınca sustu ellerimin yalnızlığı

içine hayatımı soktum
bana yokluğumuzu kodla...

**UNUTMADAN KOYNUMDAKİ
İMBATI**

Ebette dökülmek daha iyi bir çağlayandan
hiç değilse sulara sarılırız
anlamaya çalışırız bizi boğan denizi.
Bu halkın yüreğindeki güz, acımasız amansız
gövdeye çarpa çarpa solduruyor bahçeyi
paslanıyor iyice düşlerimizin sesi.

Ayak ile yol, kuş ile hava
hangisi alır gider, hangisi bilinmeze götürür.

Yaşam ezilir orda, bir ide insanın içi.

En kuytu yerinde sakladığımı
terli bir aşk, ama şimdi belli belirsiz
çevir sayfayı, anımsa okullardaki yalnızlığımı
öyle, işte yeniden kimsesizlik
düşüyor aldatan çağa.

Her dikenin sevinci incitir seninkini
bir kez daha çözülür büyüttüğün sarmaşık.

Kalmışsınız kar gibi yaz ortasında.

Umut çocuk kırıyor oyuncak tüfeğini
ipekten kelimeleri parlat, anlat dünyaya bunu.

Kimse bilmiyor koynumdaki imbatı.

Şimdilik çekip gitmeli içdelerin akşamına.

Hilmi HAŞAL**TİN İZİ**

Oradasın
dedim sana, göğümdeki sana
iki mavi ışık, büyüdü boncuk özüne
bitme, yitme korkusuna inat
(her şey biter, yiter çünkü iksir bile...)
görme, işitme, değme arzusunun
umuda aktığı son ırmakta
solma, silinme korkusuna inat
dedim, oradasın

sağaltım 'çoğunluğu'sun yalnızlığıma

şuramdasın
dedim sana, bağrımdaki sana
iki mavi su, dupduru dünya tözüne
gerçeğin ölümcül kemirgenliğine inat
(her şey geliş-gidiş yazısı, çünkü Araf...)
yaşama, tutunma, kalma arzusunun
cirit attığı ilk kaynakta
bütün sonlara inat, bilinen sonlara inat
dedim, şuramdasın

sonsuzluksun '(f)ani' zamansızlığıma.

ŞİİR KIRLANGICI – VII

Süreyya BARUTÇU

1. Güncel tartışmalar

Yaz ayları edebiyatçıların merkezden dağıldıkları, herkesin bir yerlere savrulduğu aylardır. Dolayısıyla yerinden kırırdamak istemeyen birkaç şair hariç herkesin gezintide olduğu görülür. Bu gezintilerin bir kısmı akraba-dost gezintisi, bir kısmı şiir etkinliği gezintisi, bir kısmı da kentten kaçış gezintisidir. Hepsi de bir çeşit tatildir zaten. Ben, şairlerin bütün ortamlardan kaçarak gizli saklı köşelerde tatil yapanlarını severim. Şaire bu yakıştır yani. Böylece şairin imgelemi de dinlenmiş olur biraz, yeni imgeler de toplayabilir gittiği yerden.

Bazı şairler yaz aylarını çok sever, çalışmalarını yaz gelince hızlanır. Bazıları da tam tersi yazın hiçbir şey yapmamayı ister, yapmak istese de yapamaz. Dergilerin bazılarının ağustos ayında çıkmadığı göz önüne alınırsa şiir dünyasında yazın çalışmama konusunda gizli bir anlaşma olduğu da ileri sürülebilir. Böyle bir anlaşmanın varlığı sanki okurlar arasında da söz konusu. Bazı dergi editörlerinin kış aylarında dergilerine koymayıp bir kenarda tuttıkları yazıları, şiirleri çok okunmayan yaz sayılarına koyduğu söylenegelmiştir. Ne kadar doğrudur bilinmez ama yaz aylarındaki hareketliliğin, kış aylarının çok çok gerisinde olduğu görülüyor. Yıllardır böyle bu.

Biz bu satırları, cümleleri, paragrafları yazarken yaz bütün hızıyla devam ediyor. Şu anda ağustosun tam ortasındayız; bir hafta kadar sonra takvim zamanıyla sonbahara doğru yol almaya başlayacağız. Sonbaharla birlikte edebiyat, şiir dünyasında hareketliliğin artacağı şimdiden belli oluyor. Ağustosta yayımlanmayan dergilerin eylülde sayfalarında nelere yer vereceği merakla bekleniyor. Yaz aylarında yayınına ara vermeyen *Milliyet Sanat*, *Lacivert*, *Varlık*, *Yasakmeyve*, *Sonra Edebiyat* vs. gibi dergilerin yaz sayılarıyla ilgili olarak aşağıda bir şeyler söylemeye çalışacağız.

Şairlerin mevsimlerine bakılsa ilgi çekici sonuçlara ulaşılır muhakkak. Hangi şair hangi mevsimi seviyor, hangisini sevmiyor. Dört mevsim yedi iklimi bir arada yaşayan ülkemizde şairlerin bu konulardaki duyarlılıkları ve zevkleri belki onların şiir anlayışlarının gizlerine ulaşılmasında da önemli ipuçları taşıyor olabilir. Ahmet Haşim'in, Yahya Kemal'in hangi mevsimleri, günün hangi zamanlarını sevdiğini biliyoruz da ne bileyim Turgut Uyar'ın, Ece Ayhan'ın, Behçet Necatigil'in, hatta Ahmet Muhip Dıranas, Nâzım Hikmet, Necip Fazıl, Ahmet Arif, Behçet Aysan, Ahmet Özer gibi şairlerin bu konulardaki tutumlarından haberdar değiliz. Oysa şiir biraz da üzerinde yaşanan toprakta boy atar, onunla biçimlenir, onunla ruh kazanır.

Laf lafı açıyor: 1980'lerden sonra yetişen, hatta 1970'lerde şiir dünyasına adım atıp bugünlerde ellili yaşlarını sürdüren şairlerin hangisinin temaları hakkında ciddi bir araştırma var ki? Şairler ve eleştirmenler varsa yoksa birbirlerine laf yetiştirsinler, varsa yoksa kendilerini övsünler, arkadaşlarının sırtlarını

sıvazlasınlar, yandaşlarını gündeme getirecek söyleşiler ve dosyalar oluşturma peşinde koşsunlar. Nerede Ahmet Telli'nin, Abdülkadir Budak'ın, Hasan Hüseyin'in, Ahmet Özer'in, Haydar Ergülen'in, Güven Turan'ın, Salih Bolat'ın, Yusuf Alper'in tematik haritaları? Nerede Tuğrul Tanyol'un, Arif Damar'ın, Metin Celal'in, Hüseyin Ferhad'ın, Hulki Aktunç'un, Özdemir İnce'nin, Nuri Demirci'nin, Veysel Çolak'ın, Ayten Mutlu'nun, Adnan Özer'in biçem denemelerinin izdüşümlerini açığa koyan araştırmalar? Bütün bunlar yapılmadığı içindir ki memlekette kültür düzeyi giderek düşüyor, insanlar giderek daha cahil, daha yüzeysel, daha bilinçsiz, daha tavırsız hale geliyor. Sonra da kara cahilin biri çıkıp Dağlarca'ya darbe şairi diyebiliyor. Bir başkası 4-5 yüz yıl öncesinin safsatalarıyla vakit geçiren bir arkadaşını günümüzün büyük şairleri arasında sayabiliyor. Bir başka zırcahil çıkıp şiir üzerine yazanların gereksiz bir iş yaptıklarını, şiir üzerine yazmanın lüzumsuz olduğunu ve aslolanın şiir yazmak olduğunu ileri sürebiliyor. (Ortalık böyle cahil cüheladan geçilmiyor günümüzde zaten! Şiir üzerine düşünmeyip sadece şiir yazar-söylerseniz şiirin seviyesi de memleketin seviyesinden yüksek olamaz! Sizin seviyeniz de deniz seviyesinin bile altına iner!) Geçmiş 30-40 yılın şiirinin muhasebesi iyi yapılabilsen günümüzde şiirimizin durumu hiç şüphesiz çok daha iyi olurdu. Şiir düşüncesinin gelişmediği yerde şiirin gelişmesi ne kadar mümkündür?

2. Kitaplar ve dergiler

* *Sonra Edebiyat*: Şiir evrenimize sessiz sedasız adım atan *Sonra Edebiyat*'ın ikinci sayısı geçen ay yayımlandı. Derginin bu sayısında ilk dikkati çeken "Doğan Ergül Dosyası". Yakın bir zaman içerisinde hayata gözlerini yuman genç şairlerden olan Ergül dosyasında Ahmet Çakmak, Ayten Mutlu, Mustafa Atapay, Haydar Ergülen, Cenk Gündoğdu, Şeref Bilsel, Vecdi Çıracıoğlu vs. gibi çok sayıda imzanın anma yazıları mevcut. Derginin bu sayısının şairleri olarak da Emirhan Oğuz, Seyyidhan Kömürcü, Yavuz Türk vs. dikkat çekiyor. Gonca Özmen'in şiir üzerine yazısı ise doyurucu noktada. Başta dergi editörü Şeref Bilsel olmak üzere emeği geçenleri böyle bir kadirbilirlik örneği sergiledikleri için kutluyoruz. Başka dergilere de ders olabilmesini umuyoruz bu iyilik bilir tavrın.

* *Mühür*: Derginin Temmuz-Ağustos sayısında modernizm sonrasındaki yüzeyselleşme (derinliksizleşme) masaya yatırılmış. Çok sayıda yazardan, şairden bu konuda görüş alınmış. Şairlerimizin çoğunun bu konuda uzun uzun düşündükleri, bir kısmının ise adet yerini bulsun kabilinden bir şeyler çiziktirdikleri derginin sayfalarında görülüyor. Bu tip konuların günümüzde tartışılması gereken konular arasında olduğunu düşünüyoruz. Dergiler suya sabuna dokunmayan dosyalara kâğıt harcamaktansa insanı ve insanın, edebiyatın, şiirin günümüzdeki acınası durumunu ele alan dosyalara çaba ve emek harcamalı. Emeğin kutsallığının hakkı böylece verilebilir ancak. *Mühür*'ü kutluyoruz.

* *Lacivert*: Derginin yaz sayısı kapsamlı bir Özgen Seçkin söyleşisiyle açılıyor. Seçkin’le şiir üzerine, toplumcu edebiyat üzerine yapılan bu kapsamlı söyleşinin edebiyatımıza çok önemli bir hizmet olduğu düşüncesindeyiz. Toplumun sesinin iyice kısıldığı bu ortamda böylesi söyleşilerin ilerisi için umut verici olduğunu düşünüyoruz. Geleceğe inananların geçmişe inananlardan daha çok olabilmesi için böylesi bilinçli tavırlar şarttır bizce şiir için, edebiyat için. Dergide Adil İzci, Ahmet Uysal, Özgen Seçkin şiirleri dikkat çekiyor.

* *Yasakmeyve*: Derginin Temmuz-Ağustos sayısı Seyhan Erözçelik söyleşisiyle açılıyor. Erözçelik şiirde de söyleşide de geveze bir şair değil. Sözün hedefini iyi belirliyor ve hedefi on ikiden vuruyor. Satır aralarını değil, kelime aralarını da boş bırakıyor bazen. “Anlayan anlasın!” hesabı. Bir şairin söyleşisinde de bunlar önemli zaten. Dergide yer alan Şeref Bilsel söyleşisi için de aynı şeyleri söylemek olası. Bu söyleşide de şair göndermelerle konuşuyor, şiirinin sırlarını imgesellik içerisinden sezdiriyor. *Yasakmeyve*’nin bu sayısındaki şiirler arasında okur olarak bizim en çok hoşumuza gidenler Kemal Özer, Enver Ercan, Necmi Zekâ, Emel Güz ve Oya Uysal’ın şiirleri oldu. Genç şairlerden Orhan Göksel de kendi şiir macerasıyla ilgili ilgi çekici sözler ediyor söyleşisinde.

* *Edebiyat ve Eleştiri*: Derginin yaz ortasında çıkan yeni sayısında editör Ahmet Yıldız her zamanki gibi iddialı bir giriş yazısı kaleme almış. Söylediklerinin çoğunda kesin olarak hak veriyor kendisine. Ece Ürkmez, Eren Aysan, Melih Elhan ve Abdülkadir Paksoy’un şiirleri ilgiyle okunuyor. Bu sayıda Cemal Süreya üzerine kapsamlı yazıların da yer aldığını hatırlatalım meraklı okuyucularımıza. Yeni şiir kitapları üzerine tanıtma ve eleştirilerin de titizlikle kaleme alınmış olduğunu söyleyebiliriz. *Edebiyat ve Eleştiri* günümüzde giderek sığlaşan ve havaileşen edebiyat ortamında ciddiye bir tavır sergiliyor. Tarih bunu yazacaktır; yazmazsa o tarih gerçekçi bir tarih olmayacaktır.

* *Pisuvar* – Bilâl Kolbüken: *Kül* dergisinin ve yayınevinin editörü olan Kolbüken ilgi çekici bir kitap yayımladı bu yaz: *Pisuvar*. Kitabın adına bakılınca hemen modern sanatın sorgulanması geliyor insanın aklına. Kolbüken, “birbirine düşen iki boşluktunuz zamanla / mürekkep salgılayan ve suları kirleten / bir apartmanın sarışın uykusuyla uyanıp / kalıyordunuz geride” diyecek denli modern hayatın nabzını tutabiliyor. Kesinlikle iyi ve sıkı bir şair. Kitaptaki bütün şiirlerde yeni bir şeylerin varlığını duyumsuyorsunuz. Ayrıca kitap, bütünlük açısından da kusursuz görünüyor. İyi seçilmiş, ince elenip sık dokunulmuş bir yapıya sahip.

3. *Aydın vedaları*

1. “Aklı başında bir Kürt’ün Türkiye’den bölünmek isteyebileceğini düşünemiyorum bile. O konuda benim kafam pek karışık değil, kardeşlikten ve birlikte yaşamaktan yanayım; kendimin toplumsal haklarını

savunduğum kadar, onlarınkini de savunurum. Böyle düşünmeyenler zaten dağlarda savaştıklarını sanıyorlar, araya kan girmiş, nifak girmiş... düşünme bilinci açıkça ölmüş. Kurtuluş Savaşımızı bile birlikte yaptığımızı unutmuşlar, üzülüyorum, sonları kötüye varacak. Bu ülkenin bölünmeyeceğini, bölünemeyeceğini bir gün onlar da anlayacaklar. (...) Yarın 23 Nisan ve ben bir vatandaş olarak, yıllardır yaptığım gibi evimin balkonuna ülkemin onurlu bayrağını asacağım; tavsiye ederim.” (Ahmet Erhan, *Yasakmeyve*, Mayıs-Haziran).

2. “22 Temmuz seçimlerinde Baudelaire değil Ümit Yaşar Oğuzcan kazandı!”, İsmet Özel, Sky Türk TV, 28 Temmuz 2007 Cumartesi).

3. “Şiir aşkı geçemez, aşktan hiç geçemez” (Haydar Ergülen, *Varlık*, Temmuz).

4. “İnternette bir site kuran, ya da belli sitelerde şiir yayımlayan, şiirin ş’sinden habersiz belki de yüzlerce kişi kendini şair sanıyor. Şiir okumaktan bile uzak bu budala sürüsü, ülkemizin ve dünyamızın önde gelen şairlerinin daha adını bilmezken, kendi adlarının şiir okurları ve şairler tarafından bilinmesini istiyor!” (Hüseyin Yurttaş, *Varlık*, Temmuz).

5. “Kapitalist gelişmelerini tamamlamış ülkelere çoktan çözülmüş, tasfiye edilmiş, din, mezhep, etnisite gibi feodal toplum artıklarının yok olmamak için direnmelerini demokrasi mücadelesi sanmak bölgemizde ve ülkemizde daha çok acı yaşamak için emperyalizmin yeşerttiği tarlayı kanla sulamak demektir.” (Ahmet Yıldız, *Edebiyat ve Eleştiri*, Temmuz-Eylül, sayı 94).

6. “Günümüzde her şeyin tanımı gibi aşkın da tanımı değişti. Çünkü modernizm öncesinin efsanelerine konu olan aşkın yerini, bugün kaba bir şekilde yaşanan tensel ilişkiler aldı.” (Selami Karabulut, *Mühür*, Temmuz-Ağustos).

7. “Şu andaki şiirin halinden hiç memnun değilim. Hakikaten memnun değilim. Okuduklarım, bana haz vermiyor. Zevk vermiyor.” (Seyhan Erözçelik, *Yasakmeyve*, Temmuz-Ağustos).

8. “Dilin şiirsel niteliği kurduğu simetriyle sağlanır. Şiir dilinin yapılandığı benzerliğin belirgin özelliği simetridir.” (Nihat Bayat, *Sonra Edebiyat*, Temmuz-Ağustos).

9. “Dünya ölçeğindeki edebiyat-sanat ödülleri neredeyse tamamı politiktir. Nobel’e bakalım: Tamamen kendi ülkesinden nefret eden, halkından nefret eden yazarlara verilir bu ödül. Sinema ödülleri bakalım. Yakın zamana kadar bunlar da, özellikle Fransa merkezli olanlar, ülkesinden ve halkından nefret edenlere verilir. Yeteneksiz pek çok yönetmen ve oyuncu bu ödüllere layık görülmüştür Türkiye’den de. Bir nefret politikasıydı desteklenen yani. Zaten Avrupa politikacıları kendilerinden olmayanlara hep nefretle bakmıştır, bugün de değişen bir şey yok.” (Kemal Koncu, *Yazalım* (Fanzin), Temmuz).

MANYAT

Manyat yeni bitmişti
yorgun argın hepimiz
çömdük ateş başına...
Çıt yoktu; çıtır çıtır yanan
çalı çırpı sesi tek...
Deniz bile dinmişti!

Ne kadar oldu bilmem
birden Dina doğrulup
“Duyun ulan!” dedi, “sağırılar”
“Kimin için bu şenlik!”
-Ürktük doğrusu!-
Sonra paslı eliyle
değip de yıldızlara
ünledi öfkesini:
“Hiç mi kulak vermezsiniz,
her gece düğün dernek
oralarda bir yerde!...
Yok az balıklmış,
yok kumanya masrafı!
Bu değil mi sustuğunuz?
Aşın ulan birazcık
şu beter kendinizi!
Sanki bunlar umrunda
onca pırl yıldızın!

Şeytan diyor, teninin
bin de lâğar atına
git anasını satayım
ötesine öte'nin!
Siz de kalın burada
Allah'ın sümsükleri!”

Ateş sönmüş, biz donmuş
bakakaldık Dina'ya...

Soner DEMİRBAŞ

CÜMLE HAYAT

eski yeni hayatın sancısıdır bir cümle
bir cümlenin gövdesini sırtında taşır

yağmur suyun isyanıdır belki de
gül kırılır diken içinde kalır

geceye nazı geçmez de kelimenin
gitgide ayın esrik yüzü suya yazılır

kâğıda döker sırrını kurgusuyla bir ağaç
gölgesinde biraz aksak biraz ağır

ağır bir coğrafyanın iç atlasında
kırmızı harflerle adım adım keşşafılar

yeni hayatın sancısıdır eski bir cümle
bir cümlenin sırtında gövdesini taşır

ÇİRKİN SESSİZLİK

Kaba gerçek: atonallik taşıyan bir deniz
belirgin sonuçlar alınamadı öfkeden
sözgelimi yağmura teslim ederek kendimi
hangi yaştan elemle artık gün düşeceğini ölçemedim
payıma düşen kaba gerçek bir düştü sadece bir düş
kaba bir gerçek yapılan araştırmalara göre
yazıyla bir trilyon dolarlık sadece.

Kadına aktarılan kelimededen bahsedildi bana
kimsesizliğime bitişkin cemaate katılmaktan mahcup
bir ilişkinler yurdu bileşkeler işkillenmeler
coğrafik yönden çirkin yamaçlar örtüyor üstümü
sırf bu yüklemle yüksünürken bile tevazu.

Küstüğümüz dağın odununu yakar olduk şimdi kış
Her yerde aynı metalden sessiz bir zemheri.

Kuşbazlar bilir ki anası babası belli olan kuşlar
kafileyi terk edip de başka yere gitmez
dert çekilmez yoksa gaflet mülkünde ilkyaz
bir çentiklik düşün döndendiği mihverle.

M. Mahzun DOĞAN

PAPATYA FALI: DENİZ TUTULMASI

Güneş tutuldu. Kalbim,
güneşe...

Yağmuru söndürdüm ömrümün orta yeriyile
Bir kefen diktim iğnesiyle gökyüzünün
Gülümseyişindi ipliğim. Bilme...

Senin için değil! Kız kardeşim, oğlum, ağabeyim!
Sen dur! Dudaklarını bırak
bir ormanın en ıssız yerlerine
unut! Ver bana yalnızlığı

Ah, bu benim ellerim
Gül işlerken bir uyanma vaktine
rüzgâr topladım dağlardan
gömdüm toprağa, senin yerine

Sevgilim, kılıç balığım, gece yarılarım
ulaşılmaz bir ütopya
kadarım. Güzelim. Yaralıyım...
Bir yol bitiyor. Bitti!
Sen bardağa dökülünce

Ateş! Bir daha! Bir daha!
Değilse doymam. Doyamam
Sesinden boşanıp sulara doğru dörtünela
Makilere... Makilere...

Erkenci bir papatyanın son yaprağıyla
kestim damarlarını dünyanın. Elimi bırak!

Sevgilim... Sevgilim...
Yazdım bu şiiri
bir alışveriş fişinin arka yüzüne

Deniz tutuldu. Kalbim,

‘ŞARKILAR KİTABI’

Gültekin EMRE

1972’de ilk kez okur önüne çıkan *Şarkılar Kitabı*’nın yeniden basılmasına çok sevindim. 2. basımı Adam Yayınları’nda 1982’de yapılan bu kitabın yeni basımı Yapı Kredi Yayınları arasından çıktı. Böylece Behçet Necatigil’in bu unutulmuş görünen çevirisini yeniden okuma olanağını buldum. Heine’nin romantik, mitolojik ve doğayla bütünleşmiş dünyası beni şiire boğdu, gönendirdi.

2006 yılı Almanya’da, şairin ölümünün 150. yılı nedeniyle, Heine yılıydı denebilir. Kitaplarının yeniden ve özenli basımı gündeme geldi. Hakkında yazılan kitaplar raflarda yer aldı. Heine’nin gazeteciliği, politik, yergici yanı, gezileri, aşkları, Almanya’ya uzaktan bakışı bir kez daha gündeme geldi.

1797’de Yahudi bir tüccar ailenin oğlu olarak Düsseldorf’ta doğan Heine, Fransızcan Manastırı’ndaki ilk eğitiminden sonra Bonn, Berlin ve Göttingen’de hukuk okur. Sonra hukuk doktorasını tamamlar. Bonn’daki öğrencilik yıllarında edebiyatla da ilgilenir, şair Arndt’ın ve August Wilhelm Schlegel’in derslerine devam eder. Amcasının bankasında çalışır. Manifaturacı dükkânını ancak bir yıl yürütebilir. Milyoner amcasının kızına tutulur. Tüccar olmadığı için sevdiği kızla evlenemez. Ama bu aşk ona içli şiirler yazdırır. Daha sonra tutulduğu yeğeni de yüz vermez ona. O bir aşk kırgınıdır ve şiirlerinde de bunun derin hüznünü yansıtır. Hıristiyan olmadığı için iş bulmakta zorlanan ve hatta işine son verilen Heine, Hıristiyanlığı kabul etmek zorunda kalır. Bu durumu “Avrupa kültürüne bir giriş bileti” aldığını söyleyerek değerlendirir. Londra, Hamburg, Berlin, Potsdam, Helgoland’da yaşar. 1831’de Fransa’ya yerleşmesine karşın, Almanya’yla olan bağını da sürdürür. Çocukluğunda Napolyon’u görmüş ve onun efsaneleşmesine yazılarıyla katkıda da bulunmuştur. Goethe’nin ölümünün ardından “Tanrılar çekip gitti” diyerek derin üzüntüsünü dile getirir. Filozof Hegel’den sonra ve Nietzsche’den önce “Tanrı öldü” diyen de odur. Nihilistliğinin yanında, usta bir yergici, romantik bir şairdir de. Bireye odaklanmış, onun iç dünyasına eğilmiş bir şairin dizeleri yaşadığı dönemde çok tutulmuştur.

Behçet Necatigil, *Şarkılar Kitabı*’nın önsözünde Heine’nin şiirini şöyle ele alıyor: “Heine, Alman edebiyatının romantizmden realizme geçiş döneminin en önemli şairi. Çoğunlukla derinliğine ve acı bir duyarlık, yer yer özgün tatlı bir eğlenti havası yansıtan şiirleri Almanya’da kuşaktan kuşağa birer halk türküsü gibi söylendi; Schubert, Schumann, Brahms tarafından bestelendi, bütün kültür dillerine çevrildi.”

Behçet Necatigil’in tümünü dilimize kazandırdığı *Şarkılar Kitabı* (1847) en önemli kitabıdır. *Yeni Şiirler*

(1847) ve *Romanzero*’da (1851) unutulmaz kitapları arasındadır.

Şarkılar Kitabı için de Necatigil şu bilgileri veriyor: “Heine’nin bir kısmını yirmi, hatta on altı yaşlarındayken yazdığı şiirleri kapsayan bu kitap, Alman edebiyatının en başarılı, zamana en dayanıklı kitaplarından biri olmak mutluluğuna erişti. Şairin gençlik heyecan ve tutkuları, ümit ve ümitsizlikleri, kafa ve gönül bunalımları, artistik çabaları bu şiirlerde dile geliyor... Bunlar gönüle seslenen şiirlerdir; okuyucuda yaşantı birlikleri yaratır; yalnız bir millete özgü karakter ve kültürü değil, evrensel bir ruh yapısını vurgular. Kalbin koşmaları, ağıtlarıdır; esnek, yumuşak, saydam şarkılardır. Çağlar süresince âşık gönüllerin, yanan yüreklerin hicranlarını, korkularını; sonra da romantik çağın inançlarını, yalnızlık, terk edilmişlik ve ruh gerilimlerini veren şiirler.” Heine, halk lirizminden devşiriyor bu duyarlı şiirlerini. Masallar, efsanelerle ve Yunan-Latin mitolojisiyle de besler şiirlerini.

Şarkılar Kitabı’nda 1817-1821 yılları arasında yazdığı Gençlik Acıları’nın şiirleriyle birlikte Rüya Görüntüleri, Şarkılar, Romanslar, Lirik İntermezzo’lar da yer alıyor. 1823-24 yıllarının şiirleri Dönüş, 1824’teki Harz Dağları gezisinin şiirleri, 1825-26’daki Kuzey Denizi izlenimlerinin şiirleri bir bütünlük oluşturuyor. Kitabın bir de Notlar ve Açıklamalar bölümü var.

Harz Dağları’na yaptığı dört haftalık bir gezinin betimlemelerini yansıtır şiirlerinde. Bir gezinin duygu yüklü izlenimlerini, coşkuyla şiirleştiriyor Heine. *Şarkılar Kitabı*’nda herhangi bir eğilimi ve dünya görüşünü yansıtmaz. Doğa ve aşkın iç içe geçtiği şiirlerde bireysel acılar, yalnızlıklar, aşk kırgınlığı, özlem öne çıkar.

Almanya. Bir Kış Masalı (1844) kitabı politik ve yergi yüklü bir destandır. Paris’e iltica edişinden sonra yazdığı şiirler de seyahat izlenimlerinden oluşur. Karl Marx’ın politik etkisi bu şiirlerde de sezilir. Dörtlüklerden oluşan bu kafiyeli şiir, Jambus vezniyle yazılmış.

Şarkılar Kitabı’nın üçüncü baskısı için uzun bir şiir yazar Heine. Okura şöyle sesleniyor bu dörtlüklerde: “İşte eski masallar ormanı! / İhlamur çiçekleri mis kokulu! / Ay ışığı güzel mi güzel, / Büyülüyor ruhumu. / ... / Yürüdüm, yürüdükçe / Göklerde duyduğum bu yankıdır. / Bülbülün sesi bu; aşkı, / Aşk acısını şakır. / ... / Şakır aşkı ve aşk acısını, / Gözyaşını, gülüşleri, / Sevicinde hüznü, hıçkırığında neşe / Uyarır unutulmuş düşleri.”

Behçet Necatigil’in bu unutulmaz çevirisi *Şarkılar Kitabı*’nı, Heine’nin 150. ölüm yıldönümünde yeniden okuma fırsatı bulanlardan biri olmanın ayrıcalığının keyfine diyecek yoktu doğrusu.

Şarkılar Kitabı, Heinrich Heine, Çev.: Behçet Necatigil, YKY, Ekim 2006, 285 sayfa.

UÇAROLLAR, İŞÇİ HİKÂYELERİ, İDEOLOJİ, DİL, DİN, ŞİİR...*

Osman SERHAT

1 - Bütün dinlere (yol demek Arapça'da) ve ideolojilere Sami oyunu, ABD'deki Yahudi lobisi oyunu olarak bakıyorum. Antisemitique değilim. "İyilik de kötülük de bizden gelir, değil mi?" dedi bir Yahudi sınıf arkadaşım. Demokrasi ehven bir fenomen olsa idi Sokrates'i zehirlemezlerdi. Demokrasi ve kölecilik münasebetli fenomenler Aristo ve Platon -felsefe ve din çevrelerinde- bin yıl devam eden yorumlar ile karanlığı sürdürdü; aydınlığı geciktirdi. Marksizme inanmak da ruhları ve gövdeleri satmak gibi. "Umumi müdürden fazla maaş alan makam şoförü" gibi gazete haberleri bizleri burjuvanın alternatifini olarak proletaryadan soğuttu. Tuncer Uçarol ile konuştuk; "ideolojik bakıyorsun, esnaftan köylüden bahsetsem tepki duymazsın." diyor.

2 - Tuncer Uçarol, eşi Aytül hanımefendi (Abdullah Baştürk'ün yeğeni) ve onun kardeşi sinemacı Ahmet Soner birkaç yıldır sendikaların ve Edebiyatçılar Derneği'nin de katkısı ile işçi hikâyeleri yarışması tertip edip kitaplaştırıyorlar. Yoğun emekleri var. Toplumculuğa soğuk baktığım gibi (o yıllardan Ahmet Telli'nin *Gülgün ile Nergis*'i tenkidi "burjuva bireyciliğinin tipik bir yansıması" şeklinde idi. Ramis Dara da şahittir o yıllara. Herkes günah çıkarsın artık). TDK Türkçesine de soğuk bakıyorum. O Türkçe de bir ideolojinin, Kemalizm'in mahsulü.

3 - Mustafa Kemal bir millet yaratır iken, Kaşgarlı'nın Oğuzcadan kaydettiği üç yüz kelime ile bir yere varılamayacağını görmüştü.

- Bay, bayan, güneş (gün'ün eşi), sayın (saygıdeğer daha doğru) kelimeleri olmamalı idi.

- Kahr, kayb (gayb daha doğru) gibi yabancı köklere "etmek" "yapmak" ilavesi olmamalı idi.

- Nen (şey) gibi köksüz, eksiz uydurmalar olmamalı idi.

- Hayat, aşk (hele Azericedeki 'muhabbet' gibi zengin) çok yaşanmış kelimeler saf dışı bırakılmamalı idi.

- Bu hakikatlere rağmen çekince, söylence, söylem, bağlam, için gibi güzel kelimeler karşılıklarını aratmıyor, hatta unutturuyor.

İki yüz elli bin kelime bir sözlük neşredilmiş; hepsi edebiyatçının tasarrufuna bağlı olmalı. Büyük asar (eserler) zengin diller ile yaratılır. Dante, Shakespeare... (Yunus hangi sebep ile "istisna" çözememiş). Eskiler tasfiye edilmemeli. Uçarol ise "orta yolu tavsiye ediyor. -A. Haşim, N. Fazıl, C. Meriçlerin eski kelime güzel üslubu! TDK Türkçesi ile üslup meydana getirilmez. (Ki üslup yazarın kanı, vücut ısı gibidir).

4 - Bugün gelen "Çocuk İşçi Hikâyeleri" ile otokritik yaptım. En çok savunmasız olan daha çok sömürülür elbet. Tuncer Bey, münasebetli kanuni mevzuatı ilave etmiş kitabına. Mühim. Verdiğim hükümleri zorluyor. Sol eğilimli mecmualardan geliyorum. Sevginin hükmedeceği bir tür ütöpik sosyalizme inanmış idim. Suçlu olarak parayı ve silahı; kurtuluş

nüvesi olarak ODTÜ mezunlarının takası uyguladığı ekolojik mahsul çiftlikleri görüyorum.

5 - Tuncer Uçarol şiir hakkında kitap neşretmekten daha uğurlu bir "iş" yapmış olabilir. O ise (oysa) her şair -yıllardır- kendisinden methiye, icazet bekliyor. İyiler kazansın. Gururlu mücadeleye hürmet ile...

6 - Yakın geçmişte annemi, babamı gayb ettim ve sevdiğim büyük arkadaşımın ayrıldım. Yalnız insan kolay bir avdır. Şimdi L. N. isimli evli şahıs ile, o sıcak insanla güven yaşayamıyorum. Can ve mal kaybı ihtimali beni aşktan uzaklaştırıyor. Risk almak... Bilmiyorum... Bu kopya satırlar belki ileriye yönelik olarak beni kurtarabilir. 19 yaşından beri çektiğim paranoya ve şizofreni bir yönleri ile Tanrıya yaklaştırsa da iğrençtir. Epeydir uzaktım edebiyattan -hususiyet ile düzyazıdan-. Suna'ya Şiirler ve Sözler (aforizmalar - *Yedi İklim*'de hepsi ve şimdi Samsun'daki *Ada* mecmuasında) dışında mühim bir kitap müsveddem yok (moda "dosyam" tabirinden iğreniyorum). Bir şair olarak -nankörce de görünse- dil ile hesaplaşacağım. İdeolojilerin sonu... Din ile zaten hesaplaştım sayılır. (*Yerlere ve Göklere Dair* vesilesi ile). Oğuz, Türkmen, Yörük ahali (ki öteki etnik cemaatlere kapalı değiliz) o *Yerlere ve Göklere Dair*'i koklamak için benim fani vücudumun bir diken gibi aradan çekilmesini bekliyor. Yeni Sevr? Genelkurmay, Şanghay Beşlisi, MHP?!

7 - Eskiden 40 şair var idi. İlk kitabımı basan (1973) İstanbul Matbaasının sahibi Asaf Ertekin, kitap parasını sorgulayan babama "Oğlunuz ilk kırkın içinde; paranız boşa gitmeyecek." demiş. Şimdi 4000 şair (?) var. Mankenler, yaş dönümündeki kadınlar, "bir de kitabım olsun," diyen emekliler; ama hususiyet ile hakikati bir türlü görmek istemeyen rateler (gecikmişler). Artık doğuştan şair olmayan soyunmasın; suyu bulandırıp ayak bağı oluyorlar; en çok da kendilerini mutsuz ediyorlar. Bizim nesilden sadece Budak nitelikli bir faaliyet içinde. F. Hüsnü, ve S. Umran kötü misaller çoğaltıyorlar. Hususiyet ile, Umran rast geldiği her kadına şiir yazıyor. F. Hüsnü, o yirmi yıl önceki sualime hâlâ söyle cevap verir gibi:

Ben M. Kemal'in kardeşiyim. -bu kadar Atatürk şiirini- Ben yazmasam kim yazacaktı...

Yunus ve O. Veli'den maada şair yok bu topraklarda ve göklerde. Hele kendi gök kubbemizde başka milletlerin şarkılarını dinlediğimiz sürece. N. Hikmet orijinal değil. Onda sırası ile Hececiler, Mayakovski, fütürist Marinetti, Aragon, Eluard ve O. Veli tesiri vardır. Aslında S. Faik'in şiirleri Yunus'tan ve O. Veli'den de daha sıcak. Niye asarı tercüme edilmez; dünyada en azından bir Panait Istrati gibi tanınmaz hiç anlamış değildir. Onun gibi insanların hiç çevresi olmaz. (Suna'nın *Ispinoz*'da neşredilen "İncir Ağacı Şiiri" lazım bana. Küslüklerde yırtıyorum. Lütfen biri göndersin. Antoloji hazırlayacakların da haberi olsun o şiirden. Lütfen iltimas olarak görünmesin bu "not"; ben öyle bir adam değilim).

Selam en iyiye en günele (galiba Baudelaire'den mülhem Dıranas...) ama en güçlüye değil. Çünkü güç oligarşi ile münasebetli. Hepinizi seviyorum, 300, 500 kişilik aziz edebiyat tutkunları. Dirilecek birleri var ise, sizlersiniz... Din bu...

* Özel bir yazı. -Akatalpa

Yayın Yönetmeni	: Ramis DARA	Yazışma Adresi	: Ramis DARA P.K. 68 16361 Ulucami - BURSA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Melih ELAL	Katki Payı	: 15 YTL
Yönetim Yeri	: Melih ELAL Barış Mh. Adalet Sk. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 16140 Nilüfer - BURSA	Posta Çeki	: Hilmi HAŞAL adına 584893 numaralı hesap
Yayın Danışmanları	: İhsan ÜNER, Hilmi HAŞAL, Serdar ÜNVER, Nuri DEMİRCİ.	Baskı	: Özsan Matbaacılık, İzmir Cad., No: 221 - BURSA
Dağıtım	: Pentimento Art Shop (0212 2933959)	Elektronik Posta	: akatalpa@hotmail.com
		Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın.
			: ISSN 1305 - 7685

Şiir ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* (www.akatalpa.com) Ocak 2000'de Bursa'da kurulmuştur. Ticari amaç gütmeyeceği için yazarlarına telif ödemez.